
Jesus' Historier

Prosa af

Kaj Munk

Udgivet i 2019. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Metadata om værket	4
Titel	5
Jesus' Historier	6

Kilde Munk, Kaj, 1943. *Jesus' Historier: Genfortalt for de Smaa*, København: NYT NORDISK FORLAG • ARNOLD BUSCK.

Jesus' Historier

GENFORTALT FOR DE SMAA

KAJ MUNK

Jesus' Historier

GENFORTALT FOR DE SMAA

TEGNINGER af HERLUF JENSENIUS

NYT NORDISK FORLAG • ARNOLD BUSCK • KJØBENHAVN MCMXLIII

Goddag, Børn. Er der nogen af jer, der godt kan lide Historier? Jeg kender en, der kan en Masse. Det er Jesus. Dengang han gik hernede paa Jorden, holdt han saadan af at fortælle. Han var meget sammen med Folk. Sommetider var de ude at sejle, og sommetider spadserede de i Bjergene, og sommetider var han til Selskab. Og saa kom han frem med en Fortælling.

Har I Lyst at høre nogen af dem? De er skrevet op i en tyk Bog, der hedder Bibelen, for der var nogen, der var bange for, at de skulde blive glemt, og saa skrev de dem op. Der var en Doktor, der hed Lucas. Dengang Jesus ikke var her mere, men var oppe i Himlen igen, da var Lucas saa god til at gaa rundt og spørge Folk ud: Har du ikke hørt et eller andet om Jesus? og traf han saa en, der kunde huske noget, saa skrev han det ned, og det staar nu i Bibelen.

Nu skal I høre nogle af de Historier, Jesus har lavet, saadan som Lucas og hans Kammerater har faaet fat i dem. Jeg fortæller dem lidt paa min egen Maade. Det er ikke for at gøre dem bedre, men Jesus digtede dem nu engang for voksne, og jeg har faaet Lyst til at fortælle dem for jer Børn. Det tror jeg ikke, han har noget imod. — Og naar I bliver større og flinke til at læse, saa kan I jo selv se efter i Bibelen, hvordan de staar der.

Ved I, hvad en Sædemand er? Ja, det er jo en, der gaar ud og saar Korn. Nu har vi Saamaskiner, men det er en ny Opfindelse. I gamle Dage — ja, det er ikke længere siden, end da jeres Bedsteforældre var Børn, ligesom I er nu — da tog Bonden en Sæk med Korn i paa Brystet og bandt den bag sin Nakke, og saa gik han ud over Markerne og kastede Kornet ud. Var han rigtig dygtig, kunde han kaste med begge Hænder paa eengang. Saadan blev Markerne tilsaat i gamle Dage. Og det fortæller Jesus en Historie om.

Der gik en Sædemand ud at saa; men det var i en Mark, der laa ud til en Vej og op til et Gærde, og tilmed var der Klippe under Marken. Naa, nu flyver Kornet ud, og noget af det fløj for langt, det naaede helt ud paa Vejen, og se, der gaar Folk og Æsler og Kameler og jumber paa det og — kvirrivit! kvirrivit! sikke dog en Sværm af Fugle, de faar rigtignok travlt med at pikke det op. Det Korn blev der altsaa ikke noget ud af; det blev aldrig til Brød til Mennesker. Og bedre gik det ikke med noget, der faldt der, hvor Muldjorden var saa tynd, at Roden næsten med det samme naaede ned til den haarde Klippesten, for det groede nok lige straks, men saa fik det alt for lidt Væde, for hvem kan suge Vand af Sten? saa det visnede jo bare. Der var ogsaa noget, der fløj over i Hegnet, og det kunde slet ikke klare sig med Hækken, det blev kvalt af Tjørnene. Men Gudskelov var der da ogsaa noget, der faldt i den gode Jord, og det kan I stole paa, det voksede op og stod lige saa fuldt af Aks, ja, der var nogen, der sagde, at i det bedste af det kom der 100 Kærner ud af een Kærne. Det var vel nok flot. Men det var jo ogsaa godt med det, der bare gav ti og tyve Fold.

Saadan er det ogsaa, naar Gud taler til os Mennesker; der er nogen, der bliver saa gode af det; men der er andre, det slet ikke hjælper paa.

Hveden gror godt dernede i Jødeland. Jesus fortalte om en dejlig Hvedemark, han havde lagt Mærke til. Folk kunde ikke blive træt af at se paa den. Men bedst som de glædede sig over den, saa gav det et Sæt i dem: jamen der var jo Ukrudt i den. Og saa maatte de spørge Gaardmanden: »Hvor er dog den Klinte kommen fra?« »Det maa der være en grim en, der har gjort«, lød Svaret, »jeg saaede rent Korn i min Mark«. Saa blev de ivrige og foreslog: »Skal vi ikke gaa hen og rykke den op«. »Saa rykker I jo bare Hveden op med«, sagde Manden; »lad det nu gro sammen til Høsten! men saa skal jeg ogsaa love jer, det skal blive skilt ad; for hør nu, hvad der skal ske: Ukrudtet skal bindes i Knipper og brændes, men Hveden skal køres hjem i min Lade«.

Saadan skal onde og gode Folk leve mellem hinanden til Dommedag. Men saa vil Vorherre selv skille dem ad.

Bede til Gud — det er noget, Jesus gerne vil have os til. Det betyder saa meget, siger han. Derfor lærte han os Fadervor. Men den Bøn kender I nok fra jeres Mor, saa den vil jeg ikke sige her. Saa sagde han saadan noget morsomt noget bagefter:

Hvis der nu er en Mand — han faar om Aftenen sent Besøg af en god Ven, der er kommen langvejs fra og er skrupsulten, og de har maaske ikke bagt fornylig, eller det har været brødløs Dag, og de har slet ikke Brød i Huset, saa den er jo gal. Men han gaar saa over til Naboen og banker paa og siger saadan og saadan og »kan du ikke laane mig et Par Skiver Brød?« Hvis han inde i Huset siger: »Næ, hør nu lidt; hold op med at staa der og dundre! det er sent, her er lukket og slukket, og Børnene sover. Jeg kunde risikere, de vaagner, og at de smaa begynder at græde, i hele Huset bliver der Ballade. Jeg vil ikke staa op nu«. Hvad skal saa den anden gøre? Ja, hvad skal han gøre? Han tænker paa sin Ven, der sidder derhjemme og er sulten, og saa giver han sig til at dundre igen. Manden inde i Huset — haha, det ender med, at han staar op og laaner ham noget Brød ikke for Venskabs Skyld, men bare for at faa Fred.

Vi kan jo godt forstaa, at Jesus mener, at naar vi kan tigge os noget til af Mennesker, der er søvndrukne og gnavne, bare ved at blive ved med at hænge i, hvor meget mere kan vi saa ikke regne med at blive bønhørt af den kære Gud, naar bare vi rigtig holder ud med at bede.

Jesus mente ogsaa, at vi Mennesker skal tænke paa, at vi dør en Dag. Derfor skal vi leve saadan, at vi gør andre Mennesker glade, for saa er der Mening baade med vort Liv og med vor Død. Saa kan Gud være tjent med os, mens vi lever, og tage os hjem til sig, naar vi dør.

Der var en rig Bonde, der avlede saa meget Korn, at han ikke engang havde Plads til det. Han var helt sur over det. Se, hvor han staar med sin tykke Mave og vrænger med Munden ad de tunge Læs, de kommer kørende med, og brummer ud i Luften: »Hvor skal jeg gøre af det? Der er jo ikke andet for end brække Laderne ned og bygge dem noget større og se at faa det hele stoppet sammen derinde; og saa kan det for Resten være nok med Slid og Slæb; saa vil jeg til at nyde Livet og drikke af Dunken og lade, som om der ikke er andre til end mig selv, og at dette her skal vare evigt«. — Saa gik han ind til sit fyldte Bord og slog sig paa Maven og sagde til sin Sjæl: »Æd og drik og vær lystig«!

Da lød der et forfærdeligt Brag. Den rige Bonde troede, det var Tordenvejr. Men det var det slet ikke. For ved I, hvad det var? Det var Gud, der talte. Og Gud var saa vred: »Din Dumrian«, raabte Gud, »hvad er det, du staar og bilder din Sjæl ind om at æde og drikke og være lystig i mange Aar. Mange Aar!! Nu, i denne Nat, kræver jeg Sjælen af dig. Hvem har du saa skrabt al din Herlighed sammen til?« Den rige Bonde blev saa forskrækket, at han faldt død om af et Hjerteslag. Men Jesus sagde: »Det er godt nok at være rig, men kun naar man bruger sin Rigdom saadan, at man kan være gode Venner med Gud«.

Fra Jerusalem til Jeriko gaar der en nederdrægtig Vej! Der bor slet ingen Folk langs med den, og saa er den fuld af Røvere, for det er en stejl Bjergvej, og de kan gemme sig inde i Bjerghulerne. Jesus fortalte om en Mand, der rejste den Vej — inden han saa sig til, saa var Røverne over ham, og ved I, hvad de gjorde ved ham? Ja, det er næsten ikke til at sige det, for det var rigtige Røvere: de trak Tøjet af ham, og de slog ham, og saa gik de deres Vej og lod ham ligge hjælpeløs der.

Nu troede han naturligvis, det sølle, halvdøde Menneske, at han skulde ligge og dø helt; for det var jo som sagt en ensom og øde Vej; der kom ikke flere paa den, end der var nødt til. Men tænk jer, Børn, da der var gaaet et Stykke Tid — næh, hvor blev han glad, trip, trap, trip, trap, han kunde høre, der kom et Menneske paa Vejen. Han kunde lige løfte Hovedet, og da saa han, det oven i Købet var en Præst. Saa vidste han da, han vilde blive hjulpen. Og Præsten han saa ogsaa godt nok ham, og saa — ja, nu kommer der noget helt utroligt — saa tænkte han: »Uha, der maa nok være Røvere her i Nærheden, det er ikke værd at blande sig i det, jeg kunde gerne komme i Fedtefadet«. Og saa læste Præsten et Fadervor og skyndte sig af Sted i Stedet for at hjælpe.

Den døende Mand lagde sig tilbage med en Støn. Maaske han allerede saa de sorte Rovfugle samle sig med deres krumme Næb og spidse Kløer. De vilde hakke i ham, allerede inden han var helt død. Nu var der ikke Haab mere. Men da han slog Øjnene op igen, da stod der en Mand og saa paa ham. Det var en Degn. Degnen troede, han var død; men da han saa ham aabne Øjnene, gav det et ordentligt Gib i ham. Han tænkte: »Uha, her er Røvere i Omegnen, jeg skal ikke have noget klinket«. Og saa tog Pokker ved Degnen.

Nu lagde den mere end halvdøde Mand sig for Alvor til at dø. Hvor længe han laa, vidste han ikke, men han mærkede noget røre ved sig. Han tænkte vel, at nu var det Fuglene. Øjnene var klistret sammen paa ham af Blod og Sved, for naar man er dødsens bange, saa sveder man, men han fik dem da lidt paa Klem, og lukkede dem straks igen, for den Mand, der nu stod bøjet over ham, var en Samaritan, og det vil sige, at han var af et Folk, der ikke var regnet for ret meget mere end Røverne. Men den overfaldne Mand mærkede noget vaadt paa sin Kind, og da han endnu engang klemte Øjnene lidt op, saa han — ja, hvad tror I, han saa? — han saa, at Samaritanen stod og græd af Medlidenhed med ham.

Og han nøjedes ikke med de pæne Følelser, nej, han havde baade Forbindingssager og Vin med sig paa sin Hest, og han gav sig god Tid og gav den saarede Mand at drikke og forbandt ham og løftede ham op paa Hesten og tog ham med ind til Jeriko og fik ham anbragt paa et Sted, hvor han kunde plejes, og han tog Penge ud af sin Tegnebog og betalte for ham og sagde: »Se nu at faa gjort et Menneske af ham igen, og hvis det tager saa lang Tid, at de her Penge ikke slaar til, saa skal jeg nok betale Resten, naar jeg kommer her igen«. Hvad, Børn? det var vel nok et Mandfolk!

Lazarus hed en fattig Mand, som Jesus kendte. Vil I høre om, hvordan det gik ham?

Jo, han var saa fattig, at han ikke havde Raad til at faa Læge. Kroppen var fuld af Saar paa ham, og der var ingen, der tog sig af ham undtagen Hundene paa Gaden. De slikkede hans Saar. Han havde nemlig heller ingen Hus at bo i, han laa mest uden for en Villa, der ejedes af saadan en rig Mand, en, der altid gik fint klædt i Purpur og dyrt Linned og kunde spise sig mæt lige saa tit, han bare gad, og han behøvede ikke engang at spise Kartoffler til. Men Lazarus havde ikke andet at spise, end hvad de smed i Skraldespanden inde fra Villaen. Saadan en Forskel er der paa Folk.

Men der er en, der ikke gør Forskel. Kan I gætte, hvem det er? Det er Døden. Og nu gik det saadan, at de døde omtrent paa eengang, de to Mænd. Men Lazarus, der havde lidt saa meget ondt, ham hentede Englene og bar ham op i Himlen, hvor Guds Ven, den gamle kære Abraham, sad og nød Livet. Og Englene lagde Lazarus i Abrahams Skød. Der saa den rige Mand ham ligge og have det godt, da han slog sine Øjne op efter Døden, men han havde det rigtignok ikke godt mere, for han var i Helvede.

»Aah, jeg er saa tørstig, her er saa brændende varmt«, pustede den rige Mand, »Fader Abraham, hav Medlidenhed og send Lazarus her over til mig, lad ham have dypet bare det yderste af sin Finger i Vand til at lække min Tunge med, den er saa tør«.

Men Abraham svarede ganske sagtomt: »Du stakkels Menneske, husk, hvor godt du havde det, mens du levede, og hvor ondt Lazarus havde det. Og saa er det ogsaa saadan, at der ikke er længere imellem os, end at vi godt kan raabe sammen, men der gaar en stor Grøft, saa vi ikke kan komme over til hinanden. Det er der ikke noget at gøre ved«.

Saa bad den rige Mand: »Vil du ikke nok gøre mig en anden Tjeneste? Jeg vil saa gerne have Bud hjem til mine 5 Brødre, om at de skal blive gode og tænke paa de fattige, for ellers kommer de ogsaa i Helvede. Vil du ikke nok sende Lazarus hjem til dem?«

Den rige Mand mente vist, at han stadig kunde kommandere med Lazarus, men det her blev der heller ikke noget af, for Abraham sagde: »De kan læse i Bibelen. Dér staar jo fortalt om, hvordan de skal være«.

»Aah, nej, Fader Abraham«, stønnede den rige Mand, »men hvis nogen af de døde kommer til dem, saa bliver de nok gode Mennesker«.

Han var ikke klogere end, at han troede, de døde kan komme op og gaa oven paa Jorden. Men det skulde Abraham heller ikke have noget af. »Nej«, sagde Abraham, »hvis de ikke vil tro paa det, der staar i Bibelen, saa kan det heller ikke hjælpe, om man kunde faa de døde op til dem«.

I Dag skal I høre den kønneste af alle Jesus' Historier:

En Mand havde to Sønner. Saa en Dag siger den yngste: »Hvor meget er det egentlig, jeg skal arve efter dig? for det kunde jeg godt tænke mig at faa udbetalt nu«. Det gav vist et Stik i Faderens Hjerte, han var jo ikke død endnu, men tænk, han sagde ikke et Ord, for saadan var han. Han nikkede, og saa gav han begge Sønner, hvad der kunde tilkomme dem som Arv, naar han engang var død. Og hvad gør den yngste Søn? Han af Sted til Udlandet med sine Penge og ødsler dem allesammen væk. Han bestilte aldrig noget, og han drak sig fuld hver Aften, og han var Kæreste med flere Piger paa eengang, og det er grimt, og det er ogsaa noget, der koster.

En Dag sad han og vendte Lommerne, men der var ikke mer i dem. Og det Aar slog Kornhøsten fejl, og naar det sker, faar de fattige altfor lidt at spise. Og ham her, han fik slet ikke noget, for alle dem, der havde været gode Venner med ham, da han kunde traktere paa dem, de grinte nu ad ham over, at han havde været saa dum at give alle sine Penge ud. Saadan er Folk. Saa maatte han jo til at være Tjenestekarl, og det var da saa heldigt, der var en, der havde Brug for ham. Og nu skal I høre, hvor sulten han var! det, der bliver hældt ned i Svinetruget, det har I maaske set, det ser ikke appetitligt ud. Men tænk, naar Svinene stod og smaskede i det, saa løb hans Tænder i Vand, sølle Fyr!

Og han kunde ikke tage noget af det, for det var jo Svinenes; saa risikerede han at blive jaget af Plads.

Hvad tror I nu, det endte med? Han døde vel af Sult en skønne Dag? Nej. Og ved I hvorfor, han ikke gjorde det? det skal jeg sige jer; det var fordi, han kom til at tænke paa sin Far.

Han sad ude i det fremmede mellem Svinene og saa det hele for sig derhjemme, den gode, stille Far, og alle Karlene, og Arbejdsmændene paa Gaarden, og nok at spise til dem alle sammen, og pænt og propert overalt. Saa gik han i sig selv og sagde: »Nu vil jeg hjem til min Far, og saa vil jeg sige til ham: »Far, jeg har været en rigtig dum og uartig Dreng, og jeg fortjener ikke, du regner mig for din Søn mere; men maa jeg ikke nok faa Lov at være her bare som Arbejdskarl?««

Faderen derhjemme, hvad bestilte han? ja, han passede jo sin Gaard. Men mange Gange hver Dag gik han om til Ladeporten og stod og kiggede i den Retning, Sønnen var rejst. Og saa gik han ind igen. Men en Dag — jamen hvad er det, han ser? — der langt borte? — hvad tror I? Jo, det passer, det er Sønnen, der er paa Vej hjem. Og den gamle Mand smed Træskoene og løb paa bare Hosefødder ned over Markerne, og saa standsede han op foran sin Dreng, han kunde næsten ikke kende ham igen: pjaltet var han og tynd og snavset og med sorte Rande under Øjnene. Og Sønnen begyndte at stamme: »Ja, Far, jeg fortjener ikke, at du længere regner mig for din Søn, jeg har været en uartig Dreng, men hvis jeg bare...«. »Alt det snakker vi ikke om«, raabte den gamle Mand og bredte Armene ud og trak ham ind til sig og kyssede ham.

Og hjemme der kan I tro han begyndte at kommandere med Folkene. Han raabte saa højt, som han ikke havde gjort det, siden hans Kone levede, og de lo og fløj omkring som Avner i Hvirvelvind: »Skynd jer nu! Fart paa! varmt Vand til et Bad! faa ham af Kludene! find det bedste Tøj frem, vi har i Klædeskabet! og Sko skal han have paa Fødderne! og han skal ogsaa pyntes, giv ham en Ring paa Fingeren! og saa tager I Fedekalven og slagter den, for nu skal her Sørme være Gilde«.

Og saa blev der Gilde.

Jamen hør, vi glemmer rent Broderen, den ældste Søn, hvad var der blevet af ham? hvor var han henne?

Ja, han var langt ude paa de bageste Marker; de fik ikke Bud til ham. Da han kommer hjem fra Arbejdet under Aften, stopper han op: hele Huset oplyst?! og nu kan han høre derindefra: hvad i Alverden—? Filiongjongjong - filiongjongjong - filiongjongjong - filiong. Dansemusik!! »Hør, du Hjorddreng derhenne, halløj, hvad er det for en Ballade, I holder?«

Hjorddrengen snuser op i Næsen og gør sig bred: »Jo, din Bror er kommen hjem, og din Far har slagtet Fedekalven, og jeg skulde sige, du skulde skynde dig og komme ind og være med«.

»Du kan hilse min Far, kan du, og sige, at jeg ikke skal nyde noget. Jeg bliver herude«.

Drengen tabte baade Næse og Mund. Men ind maatte han jo med den Besked. Hvad tror I saa, Faderen sagde? Det maa han jo selv om, lad ham faa sin Vilje og blive derude og gaa glip af Gildet, det gaar jo bare ud over ham selv.

Nej, det sagde Faderen ikke. Han rejste sig og gik selv ud og sagde lige saa pænt til Sønnen: »Vær nu en god Dreng og kom med ind«.

Det var vel nok en flink Far at have!

Men tror I, Sønnen vilde! det er slet ikke til at forstaa, der kunde komme to saadanne Sønner ud af den Far. Han var sur og gav ondt af sig: »Her har jeg gaaet i mangfoldige Aar og passet Arbejdet og gjort det, som du vilde have det, men ikke saa meget som et Gedekid er der slagtet til Ære for mig. Men naar denne din Søn vender afrakket hjem og har ødt dine Penge op paa Kærestesjov, saa ryger Fedekalven med det samme«.

Men saa gav Faderen sig til at snakke for sin vrantne Søn, saa jeg ikke kan tro andet end, at det endte med, han blev føjelig og fulgte med ind og hilste paa sin Bror og sagde Godaften og Velkommen hjem. For nu skal høre, hvad Faderen sagde til ham: »Min Dreng, du er jo altid hos mig, og alt mit det er dit. Men vi kan da ikke lade være med at være lystige og glæde os, naar vi tænker paa, at din Bror var død og er blevet levende igen og var fortabt og er funden«.

Tror I ikke ogsaa, han saa gik med ind?

Ulykke det er det eneste man faar ud af at ville hævne sig, mente Jesus. I Stedet for at hævne os skal vi prøve paa at tilgive. Det gjorde han. Derfor lærte han os ogsaa at bede: Tilgiv os, naar vi ikke er gode, for saa vil vi ogsaa tilgive dem, der ikke er gode mod os.

Han fortalte ogsaa en Historie om en Konge, der vilde holde Regnskab med sine Tjenere. Den første, der kom frem, han skyldte Kongen saadan en Masse Penge; det var meget mer end 100 Kr. Og han ejede ikke en rød Øre. Dengang kunde man drive Handel med Mennesker, man kunde sælge Kone og Børn, og det skulde han jo saa for at faa Penge til Kongen. Men han faldt paa Knæ og bad saa inderlig for sig, og Kongen fik ondt af ham og var virkelig saa flink, at han sagde: »Skidt, saa stryger vi det hele!« Naada, hvor Tjeneren blev glad. Han op! og ned ad Trapperne for at komme hjem og fortælle Konen det.

Men udenfor løb han paa en anden Tjener, der skyldte ham nogle faa Kroner, og tror I ikke, at han tager fat og vil kværke ham, saadan oppe i Halsen, og raaber: »Hvorlænge skal jeg vente paa de Penge, du skylder mig?« Og den anden han græd og bad for sig: »Jeg skal nok prøve at betale det alt sammen, hvis du bare vil give Tid lidt endnu«. Men ikke Tale om! Nej, nu vilde han have sine Penge, nu skulde det være, og han lod virkelig sin Medtjener kaste i Fængsel.

De andre Tjenere de blev i daarligt Humør over, at han kunde være saa haard, ja, de blev saa kede af det, at de sladrede til Kongen. Saa kan I stole paa, at Kongen tog et andet Ansigt paa. Han kaldte den haarde Tjener op til sig og skældte ham Bælgen fuld: »Er det den Løn, jeg faar for, at jeg var flink ved dig?« sagde Kongen; »skulde du ikke have vist dig over for din Medtjener, saadan som jeg viste mig over for dig? Nu kan du komme i Fængsel, kan du, og der kan du blive, til du faar betalt hver Øre, du skylder mig«.

Saadan vil Gud ogsaa sige til de Mennesker, der ikke vil tilgive. Saa det gælder rigtignok om for os at faa lært at tilgive.

Noget smukt og festligt noget — det var det, Jesus indbød Folk til at tro. Han vilde gerne gøre alle Mennesker rigtig glade. Saa vilde Jorden blive et kønt Sted at bo paa, mente han. Derfor var det saa frygteligt, at mange ikke vilde tro og gøre som han. For saa blev Jorden jo ved med at være propfuld af, hvad der er ondt og grimt.

Der var engang en Konge, der vilde holde et prægtigt Gilde, fordi hans Søn skulde giftes. Han sender Indbydelser rundt: »Kom nu, gode Venner, vi skal have Oksekødsuppe med 3 Slags Boller, og det hele er parat«. Men tror I ikke, saa er der en By, hvor Folkene er noget saa mærkelige. Næ Tak, den ene havde lige købt en Mark og skulde have Landmaalere ud og maale den op, og den anden havde just anskaffet sig 5 Par Stude, og de skulde helst køres til med det samme, og den tredie han havde noget, der var endnu vildere end Studene, for det var en Kone, han var nemlig nygift, og saa vilde han hellere blive hjemme og sidde og se paa hende.

Det var jo en grov Fornærmelse mod Kongen, og andetsteds fortælles det, at det endte med at gaa saa galt, at de her Tjenere, der var sendt ud med Invitationerne, dem blev de onde Folk saa forsete paa, at de ligefrem lynchede dem, det vil sige, at de overfaldt Kongens Tjenere og slog dem ihjel. Men det kan I nemt forstaa, Børn, det kunde Kongen ikke finde sig i; nu sendte han ikke Tjenere ud, men Soldater, og Byen blev brændt af, saa han, der havde det saa varmt med sin nye Kone, han fik det endnu varmere.

Derefter lod Kongen sine Tjenere gaa ud paa Gader og Stræder og Veje og invitere alle mulige Mennesker. Enhver, der kom, havde Kongen en fin Festdragt til, som han straks kunde trække i. Nu skal jeg love for, der blev fuldt Hus. Og Kongen gik ind i Festsalen og bød Velkommen og var eet stort Smil.

Bare dog Historien her havde været forbi! Men desværre, hør bare: lige med et, som de rigtig skulde til at begynde paa Festen, opdagede Kongen noget forfærdeligt; midt i Salen stod der en, der ikke var trukket i Festdragten. »Jamen kæreste Mand«, siger Kongen saa, »hvordan er det dog, du staar og ser ud?« Men den anden skulede bare. »Vi kan ikke have Stemningen ødelagt«, raabte Kongen, og hans Stemme rystede: »Ud med ham, bind ham og ud i det mørke Rum med ham! der kan han græde og skære Tænder«.

Og han, det onde Menneske, der vilde ødelægge sin Konges Fest, han blev kastet ned i Fængslet; der kunde han ligge i Mørket og høre Musikken oppefra, hvor de dansede. Mon han ikke fortrød og raabte op og bad om Lov til at være med? Hvad tror I? Jeg ved det ikke. Mennesker kan være saa haarde. Men deroppe i Festsalen der gaar det til med Fryd og Gammen nu, efter at det onde er kastet ud. Alle de fattige Mennesker fra Stræder og Landeveje, kan I se, hvor deres Ansigter lyser? kan I se, hvor de er glade for Kongen?

Danmarks Bønder — det ved I godt, Børn — de avler Korn og Græs og Roer paa deres Marker. Men Jesus var jo ikke fra Danmark, men fra Jødeland. Der er meget varmere, og der avler de Vin. Saa var der en Bondemand, fortalte Jesus, der havde en stor Vingaard. Og om Morgenen naar han stod op, gik han ud og saa, om der var nogen Folk, der ikke havde Arbejde. Dem blev han saa enige med; de skulde arbejde i hans Vingaard for 1 Krone om Dagen. Dengang var 1 Kr. en god Betaling. Kl. 9 gik han ud igen, og der stod igen nogen, der ikke havde Arbejde; for arbejdsløse har der altid været her paa Jorden. Naa, men han fik dem jo hen til Vingaarden. Og Kl. 12 og Kl. 3 gik han ud igen, og det gik ligesaadan til. Og Kl. 5, en Time før Fyraften, da træffer han virkelig ogsaa nogen. »Jamen hvorfor staa I dog her hele Dagen og ikke bestiller noget?« siger han da. »Der er ingen, der har haft Brug for os«, mumler de. »Gaa I saa hen i min Vingaard«, siger han; »jeg skal nok betale jer, saa I bliver tilfredse«.

Naa, saa blev det jo Fyraften, og saa havde han den mærkelige Ordning, at de, der sidst var kommen til, de fik først Betaling. Og de fik hver 1 Kr. Saa tænkte jo de første: »Vi faar nok noget mere«; men de fik ogsaa bare hver 1 Kr. Det blev de jo noget fortrydelige over, det kunde der maaske ogsaa være nogen Grund til, og en af dem brummede: »Her har vi slæbt og svedt hele Dagen, og de andre bare en Time, og saa skal de have lige saa meget i Løn som vil«

Hvad tror I nu, Husbonden sagde til det? Ja, han sad lidt og kiggede paa dem. Han tænkte nok: de arbejdsløse var det uden egen Skyld; det er ikke rart at staa med ledige Hænder paa Torvet; de andre de kan sagtens, de har haft godt Arbejde hele Dagen. Og saa sagde han: »Lad nu være med at gøre Vrøvl! Ligner det noget at blive ond, fordi jeg er god?«

Ja, Børn, bare vi ogsaa maa faa Arbejde i Herrens Vingaard, blive saadan, at Gud kan bruge os. Nogen kommer tidligt, og nogen kommer sent, men bare vi naar frem til at være der, hvor Vorherre vil have os, saa skal vi nok allesammen faa den samme Løn til sidst. Hvad er det for en Løn? Jo, det er, naar det er blevet Fyraften, at faa Lov til at være sammen med ham i hans glade Himmel.

DE TI JOMFRUER

Elektrisk Lys kendte Jesus ikke til. Det havde de ikke opfundet dengang. De brugte Lamper med Petroleum i. Eller Olie, som det kaldtes. Ved Bryllup havde de den Skik, at uden for Bryllupshuset ventede unge Piger paa Brudgommen med tændte Lamper i deres Hænder. Men saa var det engang, fortalte Jesus, at det trak noget ud, inden Brudgommen kom. Og der var 10 Jomfruer — det kaldte man unge Piger i gamle Dage, og de sad og ventede paa ham. Det blev sent, og den ene glippede med Øjnene, og den anden sagde: Ah! Og den tredje mente: Bare han ikke helt glemmer, han skal giftes, og til sidst nikkede den ene, og saa nikkede den anden, og saa nikkede fler og fler, og det endte med, at de var plumpet i Søvn, alle 10.

Det var vel nok en Skandale.

Det var over Midnat. Da lød der et Raab: Brudgommen kommer! Og de farer op og gnider Øjnene, og saa er det, de 5 af dem opdager, at de ikke har taget Olie nok med. Deres Lamper er begyndt at ose. Ih, hvor blev de hede om Ørene. Og de hvisker til de andre: »I kommer til at laane os noget af jeres Olie, for ellers gaar vores Lamper ud«. Det vilde de andre jo ogsaa gerne, men de turde ikke, for sæt saa deres Lamper gik ud ogsaa, saa var der bælgmørkt, naar Brudgommen kom.

De 5 skødesløse Jomfruer maatte saa af Sted til Købmanden midt om Natten. Mens de staar og banker paa hans Dør, kommer Brudgommen med sit Følge og gaar ind i Bryllupshuset. De 5 Jomfruer, der havde haft deres Lamper i Orden, Følger med. Og Døren bliver lukket. Lidt efter kommer saa Sjuskedorterne og banker paa og vil ogsaa ind. – Men tror i, de kom det? Nej Tak, Brudgommen raabte derindefra: »Hvad er I for nogen? Jeg kender jer ikke«. Og saa maatte de blive udenfor.

Opblæste Folk, Folk, der er vigtige, dem kunde Jesus ikke lide. Han sagde engang, at det kan ikke nytte det mindste, hvor god man er, hvis man er vigtig af det. Det var der en Farisæer, der var. Farisæerne det var ansete og alvorlige og gudfrygtige Mænd. Men saa var der ogsaa Tolderne. Tolderne var Folk, der krævede Skat op til dem, der havde erobret Landet, og Tolderne kunde Folk ikke lide, ogsaa fordi de tit snød og beholdt selv nogen af Pengene. Den Farisæer her han gik en Dag til Kirke, og det var der ogsaa en Tolder, der gjorde. Men Farisæeren han spankulerede helt op foroven, og saa begyndte han at takke Gud for, at han var meget bedre end andre Folk, for det var mest noget Pak, mente han, og han remsede op alle de gode Ting, han gjorde Ugen igennem.

Tolderen blev helt nede ved Døren, og han tænkte slet ikke paa at sammenligne sig med andre Mennesker, han tænkte bare paa Gud og bad om, at Gud vilde tilgive ham alt, hvad han havde gjort, der ikke var ret. Ja, han slog sig for sit Bryst og sagde: »Gud, vær mig Synder naadig!« »Ved I, hvad jeg tror?«, sagde Jesus, »jeg tror, at Tolderen fik meget mere ud af Gudstjenesten, end Farisæeren fik. For Farisæeren han blev glad for sig selv. Men Tolderen han blev Gud glad for«.

Alt hvad der var lille her i Verden, holdt Jesus saa meget af. Det, der pustedede sig op og bildte sig ind at være stort, det regnede han ikke for en Bønne. Men Blomsterne paa Marken og de smaa Fugle, der vipper rundt i Grenene og synger, og Lammene paa deres sjove Dingleben, og Børnene, naar de kom pilende til ham og stak deres smaa kolde Næver ind i hans store varme Haand, og de Allermindste — dem kom deres Mor med paa Armen, og saa lo han til dem og klappede dem paa Kinden. Han tog sig ogsaa af de syge Folk og af de fattige. »I skal ikke bekymre jer«, sagde han, »det bliver I jo ikke højere af! lad dog hver Dag have nok i sin Plage! Og stol paa Gud! der falder ikke en Spurv til Jorden uden hans Vilje og I« — saa lo han — »I er skam mere værd end mange Spurve«.

Saa kom han til at tænke paa sin Mors Hønsegaard; han syntes i sin Barndom, det var saa kønt, naar Hønen bredte Vingerne ud og sagde Kluk Kluk for at kure Kyllingerne. Han tænkte paa, at han selv nu paa en Maade bredte Vingerne ud for at lune alle stakkels Mennesker, der trængte til Varme i denne kolde Verden. —

Han morede sig ogsaa ved at lægge Mærke til Sennepskornet, der er det mindste af alle Frø; de store de regner det ikke for mere end ingenting; men det gør ikke noget med at være lille, naar bare der er Liv i En, for det gror op og bliver til et højt Træ med en vældig Krone, og Fuglene kommer og bygger Rede i det. Er det ikke morsomt? Saadan et lille bitte Frø og saadan et stort Træ! Der er rigtignok noget at tænke over og glæde sig over, at saadan en lille en kan blive saa stor og til saa megen Nytte!

Talenter — det ved I ikke hvad er for noget. Det skal jeg fortælle jer. En Talent, det er en Pengesum, saa og saa stor; det kan være ligemeget. Nu var der, fortalte Jesus, en rig Mand, der skulde ud paa en lang Rejse; saa skulde hans Tjenere tage sig af hans Ting, mens han var væk. Den ene betroede han 5 Talenter, den anden 2, og den tredie 1, han kendte dem jo og vidste, hvad hver enkelt duede til. Hvorfor de ikke fik lige meget? Ja, det var vel fordi de ikke var lige skrappe. Herren regnede med, at Nr. 1 kunde passe de 5 Talenter lige saa godt, som Nr. 3 den ene Talent. Det var der jo ingen Skam i. Det, det kommer an paa, er, hvordan vi passer det, vi har. Ikke, om vi har meget eller lidt.

Hvad skulde de nu med de Penge? Ja, hvad skal vi med et Stykke Jord? Dyrke det, ikke sandt. Vi maa ikke lade det ligge hen. Og de Penge, vi har, skal vi ogsaa se at faa noget ud af. Det gælder om alt det, vi har. Vi skal se at faa noget ud af det. Og den første med de 5 Talenter og den anden med de 2 satte Pengene i Forretninger, og det gik godt. Men den tredie han luskede hen og gravede dem ned i Jorden.

Tiden gik, og — ja, nu bli'r det spændende: En skønne Dag kommer Herren hjem igen. Nu skal Tjenerne saa til at aflægge Regnskab.

Nr. 1 kommer nok saa frisk frem: »Goddag, Husbond, ja, du gav mig 5 Talenter! se her, jeg har arbejdet med dem og opnaaet andre 5«. »Det er godt«, sagde Herren, »du er en god og tro Tjener, du har været tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget, gaa ind til din Herres Glæde«.

Saa triner Nr. 2 frem. Han er ligesaa frank: »Goddag, Husbond, du gav mig 2 Talenter, dem har jeg faaet til at yngle, se, her er fire«. »Bravo«, siger Herren, »du gode og tro Tjener, du har været tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget, gaa ind til din Herres Glæde«.

Men hvad er dog det for et uhyggeligt Syn med Nr. 3? Man staar og ser ned i Jorden og brummer i Skægget: »Jeg kender dig jo, Herre, jeg ved, at du er en haard Mand, som høster, hvor du ikke saaede, og samler, hvor du ikke spredte. Jeg er bange for dig, og derfor gravede jeg din Talent ned i Jorden. Værsgod, der har du den igen«.

Herren sad lidt. Saa sagde han: »Du har skuffet mig. Du har været doven og ond. Hvad Glæde har jeg af at have betroet dig noget? Naar man vil tjene mig, er det en Synd at være bange og ikke turde vove noget. Ud i det mørke Rum med dig! Der kan du græde og skære Tænder. Og«, sagde han til de andre Tjenere, »tag hans ene Talent fra ham og giv den til ham med de 10; for den, der faar noget ud af, hvad han har, kan vi betro mere; men den, der ikke gør det, er vi nødt til at tage det hele fra«.

Kender du ikke det, at naar der er en, der driller dig, saa vil du ryge paa ham med det samme. Gudskelov er Gud ikke saadan. Naar der er en, der ikke er en God Mand, farer Gud ikke straks ned og giver ham en paa siden af Hovedet. Nej, for Gud er saa taalmodig, siger Jesus. Der var en bondemand, der havde plantet et Figentræ i sin Have; og det groede godt, og Mnaden kom og vilde plukke Figeber af det. Men om forladelse, var der ingen. Saa kaldte han paa sin gartner: »Hør, det Træ der, nu er jeg kommen i 3 Aar og har ledt efter Frugt paa det, og der er aldrig noogen. Det staar og tager Pladsen op for et bedre Træ. Hug det om!« Men Gartneren mente: »Lad os prøve et Aar endnu. Saa vil jeg rigtig grave og gøde om det, om jeg dog ikke kan faa det til at bære Frugt. Og hvis det saa ikke vil, ja saa er det jo tidsnok at gribe til Øksen«.

Mens Jesus var lille, da hed hans Far her paa Jorden Josef Tømmermand. Ham tænkte han tit paa, og hvordan han som stor Dreng havde hjulpet ham med at bygge Huse. Josef var en god Tømrer. De daarlige Tømrere vilde bare se at komme saa nemt om ved det som muligt. Naar de skulde bygge et Hus, lagde de Grunden til det lige oven paa Jorden, og naar det blev pøsende Regnvejr, og Vandet — husj! — kom skyllende, saa gravede det Sandet ud og rendte sin Vej med Huset og det hele, og Folkene styrtede ud af det og op paa Bjerget og stod og vred deres Hænder og saa, hvordan deres Hus sejlede væk.

Saa sukkede de: »Havde vi dog bare faaet Josef til at bygge det!«

Ja, for Josef gravede Sandet til Side og lagde Huset paa selve Klippegrunden; det var mere Ulejlighed; men naar det blev Storm og Uvejr, saa laa Huset fast, og de, der sad inde i det, behøvede ikke at være bange.

»Saadan er det ogsaa«, sagde Jesus, »hvis I retter jer efter det, jeg siger; saa behøver I aldrig at være bange. Men hvis I ikke vil rette jer efter det, gaar det jer lige saa galt som de stakkels Mennesker i det daarlige Hus«.

Jesus tænkte ogsaa tit paa sin Mor og var glad ved, saa fattigt de havde haft det derhjemme. Hvis der blev en 25-Øre væk, saa tændte Marie Lys og ledte og fejede over hele Huset, og fandt hun den, saa blev hun rigtignok fornøjet. »Halløj«, raabte hun til Naboerne, »se, den var bleven borte, men nu har jeg været heldig og fundet den igen«. Saa glad bliver Gud ogsaa, smilte Jesus, hvis et Menneske er kommen bort fra ham, og Gud faar fat i det igen.

Saadan noget kunde Jesus blive ved med at snakke om. »Tænk jer nu«, sagde han saa, »hvis et Lam bliver væk! Selv om en Mand har 100 Faar, han vil gaa fra dem allesammen for at finde det ene, han mangler. Og har han Held med sig, bliver han saa lykkelig, tager det paa sine Skuldre og bærer det hjem og viser det frem for alle Naboerne: »Se bare, jeg har fundet mit Faar, som var tabt«.

Saadan er det, naar man selv ejer Faarene, mente Jesus, saa fører man dem og finder de bedste Græsgange til dem i Bjergene og sætter sit Liv til for dem, hvis det skal være. Men den, der bare faar Penge for at passe dem, han stikker af, naar Ulvene kommer.

— Naar han sagde saadan noget, saa kiggede han hvast over til Farisæerne. Dem kunde han ikke lide. For han mente ikke, de var gode ved Smaafolk. »I er kalkede Grave«, sagde han. »I er saa pæne udvendig, men indeni — puha!« Han kunde ogsaa skælde dem ud for, at de hængte sig i Smaating og glemte, hvad det virkelig kommer an paa her i Livet: »I sier Myggen af«, raabte han til dem, »og I sluger Kamelen. Det var bedre, at der blev hængt jer en Møllesten om Halsen, og I blev smidt ud i Havet«.

Saa blev de jo vrede paa ham. Men det brød han sig ikke om, naar han bare fik givet dem klar Besked.

Der var ogsaa nogen andre, han ikke kunde lide, og det var de tvære Børn. Tit naar han kom gaaende, standsede han og stod og morede sig over Børnenes Leg paa Gaden. Der kunde være en lille tyk en med Strutkinder, han pustede i Fløjte, og saa skulde de andre danse. Det kunde ogsaa ske, de spillede Begravelse. Saa var der en lang tør en, der skulde være Præst og holde Talen over »den kære afdøde«, og saa var det jo Meningen, de andre skulde græde.

Men sommetider var der nogen Surmuler, der hverken var til at faa med til at lege Sorg eller Fest. Jesus blev helt trist ved at se paa dem og tænkte: »Det er saamænd, ligesom det gaar mig. Jeg vilde ogsaa gerne have Folk med til noget, baade til at græde og til at le, græde over deres Synder og le af Glæde over, hvor god Gud er ved os. Men Folk kan være saa døde i det! de vil hverken det ene eller det andet. Men«, trøstede han sig selv, »dem, der er noget ved, de skal nu nok komme og være med til sidst«.

Ældgammel er Jorden allerede. — Men naar den er blevet saa gammel, at den ikke kan holde sig oppe mere, saa skal den gaa under. Og alle de Mennesker, der har levet paa Jorden, de skal træde frem for Guds Trone. Jamen det kan de da ikke, for de er jo døde, de allerfleste af dem. Jamen det gør ikke noget. Naar Gud kalder, saa maa selv de døde lystre. Han har skabt Livet, og han er den eneste, der kan gøre døde levende igen.

Saa stiger de op af Gravene og fra Havenes Bund og stiller sig foran Guds Trone, og saa kommer Jesus gaaende med et prægtigt Følge af de allerfornemste Engle og sætter sig paa Tronen. Og saa skiller han Menneskene ad i de onde og de gode, ligesom han, da han var en lille Dreng paa Jorden, saa Faareflokken blive skilt i Bukkene og Faarene. De gode Mennesker føres af Englene over til at staa ved hans højre Side, men de onde maa stille sig op ved hans venstre.

Saa siger han til de gode: »Kom her, I min Fars Velsignede, ind i Guds Rige, som var bestemt til jer, lige fra Verden blev skabt. For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise; jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke; jeg var fremmed, og I tog mig hjem til jer; jeg var nøgen, og I gav mig Tøj; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig«.

Saa vil de sige til ham: »Jamen hvornaar har vi dog gjort noget af alt det?« For det vidste de ikke af selv. Og saa smiler han til dem: »Jo, hvad I har gjort mod en af mine mindste Venner, det har I ogsaa gjort mod mig«.

Men saa vender han sig til den anden Side: »Gaa bort fra mig, I Forbandede, til den evige Ild, der er tændt for Djævelen og alle dem, der hører ham til. For jeg var sulten, men I gav mig ikke noget at spise; jeg var tørstig, men I gav mig ingenting at drikke; jeg var fremmed, men I tog mig ikke til jer; jeg var nøgen, men I gav mig ikke Tøj; jeg var syg og i Fængsel, men I saa ikke til mig«.

De siger ligesaadan som de andre: »Jamen, Herre, hvornaar har vi dog set dig saadan og ikke hjulpet dig?« Saa svarer han dem: »Hvad I ikke har gjort mod nogen af mine mindste, har I heller ikke gjort mod mig«. Og saa maa de gaa ud til den evige Straf, men hans Venner til det evige Liv.

Paasken var nær, da Jesus fortalte om Dommedag,

---

den sidste Paaske, han fejrede her paa Jorden. Langfredag var det, at de onde Mennesker slog ham ihjel, men saa rejste Gud ham op af Graven Paaskemorgen og tog ham hjem til sig i Himlen. Og der vil vi gerne, at vi kan komme op til ham engang. For de bedste af hans Historier dem kender vi ikke endnu. Dem faar vi først Øren til at høre deroppe. Der vil han forsamle alle sine Venner omkring sig og sætte sig ned iblandt os, og saa skal vi høre ham fortælle. Ih, hvor vi glæder os til det!